

[Indenrigsministeren.]

staden. Loven stammer altsaa fra en Tid, da en Række af de Materialer, tekniske Fremgangsmaader og hygiejniske Indretninger, der i væsentlig Grad præger Nutidens Byggeri og forekommer selvfølgelig eller uudværlige i Nybygninger, var enten ganske eller saa godt som ukendte.

Der har da ogsaa i Tidens Løb været gjort omfattende Forsøg paa at gennemføre en Revision af Loven. Allerede i 1898 nedsatte Københavns Kommunalbestyrelse et Fællesudvalg til at forberede en Revision. Først 10 Aar efter — 1908 — naaede man til i Borgerrepræsentationen at vedtage et Forslag, som derefter indsendtes til Ministeriet. Den 3. Oktober 1911 blev Forslaget fremsat af Justitsministeren i Landstinget. Landstinget naaede ikke i den Samling at afgive Betænkning, men afgav en Beretning, hvormed fulgte et af Niels Rasmussen stillet Ændringsforslag. Paa Grundlag heraf tog Københavns Kommunalbestyrelse Spørgsmaalet op til ny Overvejelse, og i 1915 tilstillede Kommunalbestyrelsen Ministeriet et nyt Forslag til Byggelov for København. Dette Forslag naaede aldrig frem til Forelægelse her i Rigsdagen, men det kan siges, at Forslaget alligevel fik meget stor Betydning for Udviklingen, idet det paa adskillige Omraader fik afgørende Indflydelse paa den administrative Dispensationspraksis, der senere udviklede sig.

Det er da ogsaa alene denne Dispensationspraksis, der har medført, at det kan siges, at den gældende Lov af 1889 ikke har været til Hinder for Byggeriets Modernisering. Lovens Dispensationsystem og dens Bemyndigelse for Bygningsmyndighederne til at godkende andre Materialer og Konstruktioner end de i selve Loven omhandlede har kunnet give tilstrækkelig Smidighed i saa Henseende. Men for det første er det formelt utilfredsstillende, at Anvendelsen af den nye Teknik i dens Helhed maa bero paa Myndighedernes Dispensationer og Godkendelse uden noget Grundlag i almindelige Forskrifter. Det er utilfredsstillende for de byggende, idet det Kendskab til Bygningsretten, der er nødvendigt for Udøvelsen af deres Virksomhed, forudsætter Viden, ikke blot til selve Loven, men ogsaa til Bygningsmyndighedernes vidtløftige Dispensationspraksis, som imidlertid ikke er umiddelbart tilgængelig. Og hertil kommer den Ulempe, at Mangelen af saadanne almindelige Forskrifter kan begrunde Kritik hos de byggende af Myndighedernes Stilling og

give Anledning til uberettigede Formodninger om Vilkaarlighed hos Myndighederne.

Men dette Hensyn til Lovens forældede Karakter i Forhold til Nutidens Teknik er dog ikke den eneste og langt fra den vægtigste Grund til at søge den afløst af en ny Lov. Langt vigtigere er det, at Lovens Fordringer i Henseende til de særligt livsvigtige Hensyn i Forbindelse med Byggeriet, nemlig Sikring af forsvarlige Forhold vedrørende Adgang til Lys og Luft og forsvarlige Gadeforhold, frie Arealer i Forbindelse med Bebyggelsen, er alt for utilfredsstillende i Forhold til Nutidens Krav i disse Henseender og endda maa anses for for længst at være distanceret af nutidig Byggeskik. Jeg tænker herved særlig paa det af det offentlige støttede Byggeri i Efterkrigstiden, der i høj Grad har været præget af Bestræbelser for at skabe saavel tiltalende Omgivelser ved Bebyggelsen som navnlig luftige og lyse Gaardpartier og andre frie Arealer mellem Bebyggelsens enkelte Dele. Den derved udviklede Byggeskik har endvidere i ikke ringe Grad paavirket det private Byggeri, saaledes at man med Føje kan tale om en almindelig Byggeskik af væsentlig bedre Kvalitet end forudsat i Loven. Det er da ikke blot rimeligt at bringe Loven til at svare til disse Nutidskrav, men det maa anses for at være af største Betydning, at man derved sikrer denne Byggeskik mod uheldig Forringelse.

Dertil kommer et yderligere Hensyn af stor Vægt. Det er begrundet i den Kendsgerning, at Byen København nu fremtræder i det væsentlige udbygget inden for hele sit Omraade, men for væsentlige Deles Vedkommende en gammel Bebyggelse, der er blevet til paa Tidspunkter, da Byens Funktioner havde et væsentligt mindre Omfang end nu, og som i hvert Fald for store Deles Vedkommende for længst er blevet tidsvarende. Enhver, der blot har et ret overfladisk Kendskab til København af i Dag, vil ikke kunne undgaa at faa et stærkt Indtryk af, i hvor høj Grad Byens Ydre stadig forandres som Følge af Gennembrydninger og Ombygninger, særlig i de ældre Dele af Byen. De Opgaver, der stilles Bygningsmyndighederne, er i høj Grad bestemt af denne Fornyelsesproces, men til en forsvarlig Løsning af disse Opgaver frembyder den gældende Lov i Virkeligheden alt for ringe Midler. Det er derfor stærkt paakrævet, at der ved en Lovrevision tilvejebringes et Grundlag, der kan medvirke til, at denne Ombygning af Byen